

PERIÒDIC FUNDAT PER LLUÍS COMPANYS EL 1931

la humanitat

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Administració i redacció:
C/ Mercè, 18
Telèfon: (93) 3152658
Barcelona - 2

Director: Manel Cruells
Redactors: A. Jou, A. Pascual
Maqueta: J. L. Ponce
Impressió: Gràfiques Pareja
Dipòsit legal: D.L.B. 25.272-78

VOL. III, 3a EPOCA, NUM. 64

BARCELONA, GENER 1983

PREU: 50 PTES.

1983: UN ANY IMPORTANT PER ESQUERRA REPUBLICANA

Al començar un nou any és bo rigurosament de fer un petit balanç d'errors i encerts. Els errors, que segurament han estat molts, per a intentar corregir-los, i els encerts per a valorar-los i treure'n profit, cosa no gens fàcil perquè, en política, el que és més difícil de fer-se perdonar pels adversaris no són els errors sinó, al contrari, l'haver tingut raó i el continuar tenint-la. Per això, perquè ha tingut raó, l'Esquerra fa tanta nosa i és per alguns l'enemic a abatre. No ens en estranyem: Els nostres adversaris saben bé que tard o d'hora, el poble s'adonarà que en aquesta nova etapa democràtica l'Esquerra hem tingut raó, per desgràcia, massa vegades.

Hem tingut raó, en efecte, en tres moments crucials. Primer: el 1976-77 quan, amb el nostre total desacord, les principals forces de l'oposició antifranquista catalana va acceptar el procés de reforma sense que es restablís prèviament l'Estatut del 1932. Segon: el 1978-79, quan es van aprovar una Constitució i un Estatut que, tal com nosaltres afirmàvem, ens impedeixen d'assolir l'autonomia que volíem i necessitàvem. Tercer: el 1982, quan insistírem sobre el que significava per Catalunya la LOAPA i denunciàrem les promeses demagògiques d'un partit que, amb la paraula màgica del canvi, dissimulava la buidor del seu programa.

Aquest haver tingut raó ens ha valgut i ens val atacs de tota mena i de totes bandes. Alguns no ens perdonen el nostre lúcid republicanisme i en aquest sentit els més implacables són els que ho fan per mala consciència. Altres no ens perdonen el nostre nacionalisme rigorós, titllat tan aviat de massa intransigent com de massa tebi. En fi, el que no ens perdona gairebé ningú és que, des d'aquell llunyà 1931, els nostres fundadors haguessin tingut la intuïció d'un esquerrisme popular basat en la llibertat i no en la imposició dogmàtica, fonamentat en el propòsit d'anar construint una comunitat d'homes lliures i no en l'ambició de dirigir des de dalt una societat robotitzada. Per la drete tenim el pecat original d'estar amb els de baix, de no renegar de les nostres arrels populars, de voler suprimir els privilegis; pels dogmàtics de l'estatificació i el burocratisme, que s'autoqualifiquen d'esquerra, som la desagradable demostració que existeix, enfront de llurs fracassos, una alternativa no menys progressista però més eficaç i més d'acord amb el tarannà català de refús del poder excessiu i de l'autoritarisme innecessari.

Ara més que mai la nostra presència política i la nostra acció són indispensables. Però malauradament ens cal lluitar en dos fronts, amb tots els inconvenients que això comporta. Hi ha el front de la reivindicació d'una autonomia autèntica, de la defensa de la nostra identitat nacional i hi ha el front de la lluita per la justícia social, per la dignitat i el benestar de les classes populars. Esquerra Republicana no pot abandonar, sense trair-se, cap dels dos fronts de lluita. No podem assistir passivament

a la desnacionalització de Catalunya, al triomf de l'assimilisme castellà. L'intent de fer derivar l'autonomia cap a un sistema d'administració territorial dirigit i controlat des de Madrid, no podem acceptar-lo. No podem acceptar tampoc que en nom de la solidaritat se'ns discrimini, que en nom de la igualtat se'ns negui, amb arrogància de colonitzadors; el dret de mantenir el català com a llengua pròpia de Catalunya. L'Esquerra Republicana no pot col·laborar amb els qui ho preconitzen o ho propicien ni pot facilitar a ningú el camí per a realitzar aquesta política, fins i tot si és presentada com una tàctica provisional imposada per les circumstàncies.

Però, per un altre costat, l'Esquerra Republicana tampoc no pot traïr els interessos de les classes populars. No pot acceptar, en primer lloc, que l'Estat Espanyol a través de la seva integració a un dels dos grans blocs militars, s'arregleri amb els que prenen el risc d'un holocaust atòmic, convertint el nostre territori en objectiu predeterminat dels míssils soviètics, i llençant-nos a despeses militars insuportables per la nostra precària economia. No pot admetre, tampoc, que mentre subsisteixen privilegis que cap mèrit no justifica, es mantinguin marginats grans sectors de la població, com els treballadors en atur i dintre d'aquests, més especialment, els que no cobren subsidi; com els joves que no han trobat cap oportunitat per treballar; com els vells sense pensió o com els jubilats amb pensions de misèria. No es pot accontentar, en fi, d'una acció de govern, que ja sigui per timidesa, ja sigui per rutina, ja sigui per excessiva dependència d'interessos sectorials i de classe, no s'encara de debò amb els autèntics problemes i negligència la urgència d'adequar a les necessitats de la societat actual les formes de producció, el sistema educatiu, l'organització sanitària, la reglamentació urbanística o la protecció del medi ambient.

L'Esquerra ha sobreviscut parlamentàriament a l'onada en favor del canvi que determinà els resultats de les eleccions del 28 d'octubre. Ara ens cal segurament recapitular, fer conèixer més exactament les nostres posicions i millorar la nostra organització. De cap manera, però, hem de descoratjar-nos perquè les posicions i responsabilitats de cadascú s'aniran aclarint de mica en mica i la falsedat de les promeses demagògiques es posarà aviat de manifest. Si sabem mantenir la coherència que ha tingut fins ara la nostra política i sabem presentar-nos units i sense vacil·lacions, aquest any 1983 que ara encetem serà l'any de la nostra consolidació definitiva.

Heitor Barrene